

СОКИРА

Кабуто легенько вставив ключ у замкову шпарину вхідних дверей. Обертав його дуже повільно, але замок все одно гучно клацнув і роздратував його до нестями. *І коли ж нарешті винайдуть безшумний замок?* Кабуто зосередив усю увагу на своїй руці й обережно повернув ключ. Замок спрацював, але від того клацання чоловікові закрутило в животі. Він відчинив двері. В будинку панувала темрява. І тиша.

Він скинув черевики й безгучно рушив коридором. У вітальні не було світла. Скидалося на те, що домашні вже спали. Авжеж, малися на увазі лише двійко людей.

Кабуто затамував подих і розраховуючи кожен свій рух, піднявся на другий поверх. Зайшов до кімнати праворуч, увімкнув світло й почав прислухатися. А тоді полегшено зітхнув.

— Слухай, Кабуто, ти ж одружений чоловік і зараз, певно, йдеш додому. Доведеться тобі крадькома їсти

свою нічну локшину швидкого приготування», — якось сказав йому один працівник тієї самої сфери. То був дивакуватий хлопець, одержимий дитячим телевізійним шоу «Томас і його друзі». Його знали під прізвиськом Лимон. Просто скажений тип, який, здавалося, часто говорив і діяв якось по-дурному. Та свою справу знав добре. Одного разу їх із Кабуто найняли різні клієнти, аби прибрати ту саму особу, й вони вирішили об'єднатися. По завершенні справи Лимон запитав:

— Хто знає ім'я людини, відповідальної за об'єкти на острові Содор? — наче знання історії Томаса — це якась особлива наука.

Але ніхто не захотів грати в цю гру, тож Лимон перемкнувся на Кабуто й почав розпитувати про його життя.

— Кабуто, а твоя сім'я знає, чим ти займаєшся? — Це запитання поставив йому партнер Лимона, Мандарин. Вони були одного зросту й вигляд мали доволі схожий, проте вели цілком протилежне особистосте життя. Можливо, саме тому й були такою ефективною командою. Певна річ, зустріти в їхній сфері людину, в якій є дружина й дитина, — величезна рідкість, тому вони так жадібно розпитували Кабуто.

— Звісно ж, вони не знають, — миттю відповів він. — Якби знали, що глава їхньої сім'ї виконує таку жорстоку роботу, як тут у нас, дуже розчарувалися б. Вони думають, що я працюю в компанії з продажу офісного приладдя.

— Отаке твоє прикриття?

— Ну, так. — Якщо по правді, Кабуто працював-таки в компанії, що торгувала канцтоварами. Коли в нього народився син (тоді чоловікові було лише

трохи за двадцять), узявся за цю роботу й загруз у ній аж дотепер (а йому вже за сорок). Кабуто — один із ветеранів відділу продажів.

— Це якось так відстійно, знаєш... глава сім'ї ризикує життям, щоб забезпечити сім'ю, а тоді повертається додому та їсть на вечерю локшину швидкого приготування, — зауважив Лимон, вочевидь кепкуючи з Кабуто.

— Не мели дурню, — буркнув Кабуто. — Я б нізащо не їв локшину швидкого приготування.

Його тон був таким переконливим, що Лимон інстинктивно зробив крок назад і зайняв оборонну позицію.

— Ти чого? Отак відразу й сердитися?

— Ні, ти не так мене зрозумів, — Кабуто пом'якшив тон. — Я мав на увазі, що локшина швидкого приготування — це надто гучно.

— Що значить, надто гучно?

— Пластикове пакування шелестить. Накривка на чашці, яку обертаєш, аби відкрити, клацає. Наливаєш воду всередину — знову шум. Усі етапи з локшиною надто гучні, щоб їсти її посеред ночі.

— Та ніхто ж цього не почує.

— Моя дружина почує, — пояснив Кабуто. — Якось я вже будив її цією локшиною швидкого приготування. Дружина дуже серйозно ставиться до своєї роботи й щоранку вдосвіта вже виходить з дому. До місця роботи їй треба добиратися довго. І якщо посеред ночі я її буджу, це погано.

— Припини. Ну що в цьому такого вже страшного?

— Вранці по тому як я її розбудив, атмосфера була, м'яко кажучи, важка. Вона так часто глибоко вдихала, що втягла в себе все повітря з кімнати. І це я не метафорично, мені справді було важко дихати. «Ти так

шумів, що я не могла спати», — коли вона це сказала, в мене аж шлунок скрутило... Ай, ти не зрозумієш.

— Та годі тобі, Кабуто. Повірити не можу, щоб ти через щось нервувався.

— Розумію. На роботі я ніколи не нервуюся. Просто роблю те, що мушу.

— Але з твоєю дружиною все інакше, так?

Кабуто кивнув. Зовсім інакше.

— То що тоді ти робиш? Якщо локшина швидкого приготування не підходить, певно, така сама проблема й зі злаковим батончиком, адже його пакування теж шелестить. — Мандарин зацікавлено дивився на Кабуто своїми сумними очима. — Що ти робиш, коли голодний?

— Банан або онігірі*, — похмуро відповів Кабуто.

Двоє шокованих чоловіків кивнули.

— Розумно.

Але Кабуто випалив у відповідь:

— Так може подумати лише наївний.

— Чому наївний?

— Тобто в якому сенсі? Банани й онігірі взагалі безшумні...

— Подивіться на це з іншого боку: іноді моя дружина не йде спати й чекає на мене попри те, що повертаюся пізно. Іноді вона готує мені вечерю. Нічну вечерю.

— Та невже?

— У середньому тричі на рік.

— Ого, це багато, — саркастично зауважив Мандарин.

* Онігірі — популярна японська страва, яка готується з рису, зліпленого у трикутній або круглій формі. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

— Я маю бути готовий до того, що дружина щось мені залишила. А коли вона готує, то готує багацько. Тож у мене в животі не зостанеться місця для онігірі чи банана.

— Ага, і що з того?

— Онігірі, що продається в крамниці неподалік мого будинку, має короткий термін придатності. Наступного дня вже зіпсується. Банани теж не протримуються довго.

— І?

— І... єдиний логічний висновок.

— І це?..

— Ковбаски. Рибні ковбаски. Від них немає жодного шуму, вони довго зберігаються і ними можна наїстися. Найкращий варіант із усіх можливих.

Лимон з Мандарином промовчали.

— Іноді, коли забігаю до крамниці серед ночі, бачу схожого на мене хлопця, який очевидячки повертається додому після роботи допізна. Він купує банан або онігірі. Мені тоді його так шкода. Хлопцеві є чого повчитися, — вів далі Кабуто. — Розв'язання цієї проблеми — рибні ковбаски. — З інтонації було зрозуміло, що він зрештою довів свою думку до кінця.

Якусь мить Лимон незворушно витріщався на Кабуто, а тоді почав плескати в долоні — спершу повільно, а далі щораз набирав темпу. Він поки що сидів на місці, але помітно було, що його розпирала енергія, — скочити й влаштувати овацію, а вираз обличчя свідчив саме про такий намір. — Кабуто, я ціную те, що ти поділився своєю сумною історією і те, як елегантно ти її подав. Я щиро вражений. — Його долоні й далі вибивали швидкий ритм.

Мандарин, який сидів поряд, закотив очі й усміхнувся.